

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaken nrs. 07/39294, 07/39292 en 07/39295 van de
rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, en de
voorzieningenrechter van die rechtbank en nevenzittingsplaats, van
1 november 2007 in de gedingen tussen:

appellante

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 16 oktober 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris), voor zover thans van belang, een aanvraag van appellante om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 1 november 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft, voor zover thans van belang, de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 5 november 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.A.A. Mondt-Schouten, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. S.P.M. Zwinkels, ambtenaar van Staat.

w.g. Mondt-Schouten
Lid van de enkelvoudige kamer

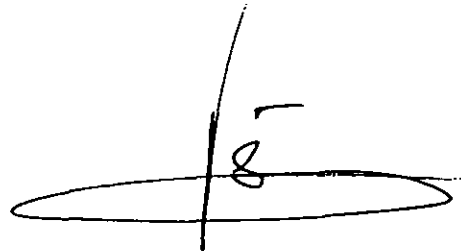
w.g. Zwinkels
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 28 november 2007

309-563.

Verzonden: 28 november 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Nevenzittingsplaats Haarlem

zaaknummer: AWB 07 / 39294 (voorlopige voorziening)
AWB 07 / 39292 (beroep)
AWB 07 / 39295 (vrijheidsontneming)

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken en de voorzieningenrechter van 1 november 2007

in de zaak van:

geboren op [] van Dominicaanse nationaliteit, verblijvende in
het uitzetcentrum Schiphol,
verzoekster,
gemachtigde, tevens raadsman: mr. P. Bouman, advocaat te Helmond,

tegen:

de staatssecretaris van Justitie,
verweerder,
gemachtigde: mr. T. Hartsuiker, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst te
's-Gravenhage.

1. Procesverloop

- 1.1 Verzoekster heeft op 12 oktober 2007 een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Verweerder heeft de aanvraag bij besluit van 16 oktober 2007 afgewezen. Verzoekster heeft tegen het besluit op 16 oktober 2007 beroep ingesteld.
- 1.2 Verzoekster heeft op 16 oktober 2007 gevraagd een voorlopige voorziening te treffen. Zij verzoekt verweerder te verbieden haar uit te zetten voordat de rechtbank op het beroep heeft beslist.
- 1.3 De ambtenaar belast met de grensbewaking heeft op 11 oktober 2007 aan verzoekster op grond van artikel 3 Vreemdelingenwet 2000 (Vw) de toegang tot Nederland geweigerd en bij besluit van diezelfde datum aan haar op grond van artikel 6, eerste en tweede lid, Vw een vrijheidsontnemende maatregel opgelegd. Verweerder heeft bij het besluit op de asielaanvraag de vrijheidsontnemende maatregel voortgezet. Verzoekster heeft op 16 oktober 2007 beroep ingesteld tegen de oplegging van de vrijheidsontnemende maatregel en verzocht om schadevergoeding toe te kennen.

zaaknummer: AWB 07 / 39294 (voorlopige voorziening)
AWB 07 / 39292 (beroep)
AWB 07 / 39295 (vrijheidsontneming)

2

- 1.4 De openbare behandeling van de geschillen heeft plaatsgevonden op 23 oktober 2007. Verzoekster is in persoon verschenen, bijgestaan door een kantoorgenoot van haar gemachtigde, mr. M.P. Ufkes. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn gemachtigde.
- 1.5 Verweerder heeft op 24 oktober 2007 schriftelijk gereageerd op twee vragen van de voorzieningenrechter. De gemachtigde van verzoekster heeft op 25 oktober 2007 hierop gereageerd. Partijen hebben desgevraagd toestemming gegeven voor afdoening van de zaak zonder nadere zitting.

2. Overwegingen

Het verzoek om een voorlopige voorziening

- 2.1 Indien tegen een besluit beroep is ingesteld, kan de voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd is in de hoofdzaak, ingevolge artikel 8:81, eerste lid, Algemene wet bestuursrecht (Awb) op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.
- 2.2 Ingevolge artikel 8:86, eerste lid, Awb heeft de voorzieningenrechter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening de bevoegdheid om onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak. Er bestaat in dit geval aanleiding om van deze bevoegdheid gebruik te maken.
- 2.3 In de hoofdzaak toetst de voorzieningenrechter het bestreden besluit aan de hand van de voorgedragen beroepsgronden op rechtmatigheid en ambtshalve aan voorschriften van openbare orde.
- 2.4 De aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is afgewezen in het kader van de zogenoemde aanmeldcentrumprocedure (ac-procedure). Een aanvraag kan in dat kader worden afgewezen, indien dit zonder schending van eisen van zorgvuldigheid binnen 48 proces-uren kan geschieden.
- 2.5 Verzoekster heeft ter onderbouwing van haar aanvraag het volgende aangevoerd. Verzoekster volgt sinds 1 augustus 2007 enkele dagen per week een cursus die haar moet voorbereiden op bekering tot het joodse geloof. Begin september is een van de studenten naar Frankrijk gegaan om asiel aan te vragen. Zijn asielaanvraag werd afgewezen. Twee dagen nadat hij terug was gekeerd in de Dominicaanse Republiek is hij gedood. Na deze moord is verzoekster met anderen op 9 oktober 2007 de straat opgegaan om te protesteren. Ze werden beschoten en met stenen bekogeld. Er reden vreemde auto's langs het huis van verzoekster. Ze voelde zich in de gaten gehouden. Op 10 oktober 2007 is verzoekster vertrokken vanaf de luchthaven in . In het vliegtuig heeft verzoekster de groep Dominicanen met wie zij samen reisde, ontmoet.
- 2.6 Verweerder heeft zich in het bestreden besluit – samengevat – op de volgende standpunten gesteld. Het relaas van verzoekster wordt niet geloofwaardig geacht. Verzoekster komt derhalve niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, Vw.

zaaknummer: AWB 07 / 39294 (voorlopige voorziening)
AWB 07 / 39292 (beroep)
AWB 07 / 39295 (vrijheidsontneming)

3

2.7 Verzoekster heeft hiertegen in beroep – samengevat – het volgende aangevoerd. De aanvraag van verzoekster is ten onrechte beoordeeld in de ac-procedure. De onderhavige ac-procedure is niet geschikt ter beoordeling van de vraag in hoeverre er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging dan wel schending van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) indien verzoekster wordt verwijderd naar haar land van herkomst. Voorts heeft verweerder ten onrechte het asielrelaas ongeloofwaardig geacht. Verweerder miskent dat nader onderzoek nodig is naar een aantal aspecten van het relaas. Dit klemmt te meer nu een andere asielzoeker die tot de geloofsgemeenschap van verzoekster behoorde na verwijdering uit Frankrijk in de Dominicaanse Republiek is vermoord. Verweerder hanteert een cirkelredenering daar waar verweerder het niet geloofwaardig acht dat verzoekster enige maanden geleden begonnen is met een cursus welke zou moeten leiden tot bekering tot het joodse geloof. Verweerder had zich een oordeel moeten vormen omtrent de inhoud van de gevolgde cursussen. Verweerder passeert ten onrechte objectief bewijsmateriaal in de vorm van de brief van 14 oktober 2007. Dat op de door verzoekster overgelegde dvd niet de demonstratie van 9 oktober 2007 staat, maar een andere demonstratie, kan niet zonder meer aan verzoekster worden toegerekend nu zij slechts is afgestaan op informatie van derden. Verzoekster is van oordeel dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft wegens haar geloofsovertuiging dan wel het behoren tot een sociale groep alsmede een reëel risico loopt om bij terugkeer te worden onderworpen aan een met artikel 3 EVRM strijdig behandeling. Voorts getuigt haar terugkeer naar haar land van herkomst van een bijzondere hardheid. Verzoekster komt derhalve in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, Vw.

2.8 Ter zitting heeft verzoekster zich nog beroepen op de artikel 4 van de Richtlijn van de Raad betreffende minimumnormen voor de erkenning en de status van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven van 29 april 2004, 2004/83/EG (de Definitierichtlijn) en zich op het standpunt gesteld dat de in dat artikel neergelegde verplichting voor de lidstaat om de relevante elementen van het asielverzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen in dit geval is geschonden.

De voorzieningenrechter overweegt als volgt.

2.9 Een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd kan worden verleend op de in artikel 29 Vw genoemde gronden.

2.10 Ingevolge artikel 31, eerste lid, Vw wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Bij de beoordeling worden de in artikel 31, tweede lid, Vw bedoelde omstandigheden betrokken.

2.11 Verweerder heeft in C14/3 (voorheen genummerd: C1/3.2) Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc) beleidsregels neergelegd over zijn beoordeling van de geloofwaardigheid van verklaringen van asielzoekers. In C14/3.3 (voorheen genummerd: C1/3.2.3) Vc heeft verweerder het volgende toetsingskader opgenomen:

Voor de toetsing van de geloofwaardigheid van het relaas is van belang of afbreuk wordt gedaan aan die geloofwaardigheid doordat sprake is van een van de

zaaknummer: AWB 07 / 39294 (voorlopige voorziening)
AWB 07 / 39292 (beroep)
AWB 07 / 39295 (vrijheidsontneming)

4

omstandigheden als genoemd in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, Vw. Indien zulks niet aan de orde is, wordt het relaas in beginsel geloofwaardig bevonden indien de vreemdeling op alle vragen zo volledig mogelijk heeft geantwoord én het relaas innerlijk consistent én niet onaannemelijk is én strookt met wat over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is.

- 2.12 De voorzieningenrechter stelt vervolgens vast dat verweerder niet een van de omstandigheden genoemd in artikel 31, tweede lid, Vw aan verzoekster heeft tegengeworpen.
- 2.13 In aanmerking genomen dat verzoekster bij het nader gehoor heeft verklaard sinds 1 augustus 2007 deel uit te maken van de joodse gemeenschap in haar land van herkomst, heeft verweerder aan verzoekster kunnen tegenwerpen dat zij de tijdens het nader gehoor gestelde vragen over het joodse geloof niet of onjuist heeft beantwoord. Zo heeft zij niet de naam kunnen noemen van het heilige boek, niet kunnen aangeven wanneer de sabbat begint, wanneer binnen het joodse geloof wordt gevestigd of enige informatie kunnen geven over het joodse paasfeest. Ook heeft zij geen feestdagen kunnen noemen of wanneer het joodse Nieuwjaar wordt gevierd. Op grond van het vorenstaande heeft verweerder in redelijkheid kunnen concluderen dat verzoekster niet geloofwaardig heeft gemaakt dat zij op enigerlei wijze betrokken is bij het joodse geloof of de joodse gemeenschap. Daarbij acht de voorzieningenrechter ook van belang dat de door verzoekster aan verweerder overgelegde dvd, het relaas van verzoekster over de demonstratie op 9 oktober 2007 niet staat. Naar door verweerder onweersproken is gesteld, betreft het een opname van het programma "Casos del Dia" die dateert van de dag voorafgaande aan de laatste zondag van mei (moederdag) 2007. Het standpunt van verzoekster in het beroepschrift dat verweerder voormelde conclusie niet heeft kunnen trekken, omdat de cursus die verzoekster heeft gevolgd niet een intensieve cursus was en verweerder zich een oordeel had moeten vormen omtrent de inhoud van de gevolgde cursus, kan aan voormeld oordeel niet afdoen. Van een asielzoeker die stelt sedert drie maanden deel uit te maken van de joodse geloofsgemeenschap mag in redelijkheid worden verwacht dat hij of zij enige kennis heeft van het joodse geloof. Daar komt bij dat het aan verzoekster is om haar relaas aannemelijk te maken en niet aan verweerder om de inhoud van een door haar gevolgde cursus nader te onderzoeken.
- 2.14 Verweerder heeft voorts kunnen concluderen dat het door verzoekster overgelegde krantenartikel over een jongen die in Frankrijk asiel heeft aangevraagd en die vervolgens bij terugkeer naar de Dominicaanse Republiek is vermoord, niet tot het oordeel leidt dat verzoeksters asielaanvraag geloofwaardig is. Niet is gebleken dat hetgeen in het krantenartikel staat geschreven betrekking heeft op verzoekster dan wel in relatie kan worden gebracht met haar asielaanvraag. Daarbij is van belang dat verzoekster met dat krantenartikel haar gestelde betrokkenheid bij het joodse geloof dan wel de joodse gemeenschap in haar land van herkomst niet aannemelijk heeft gemaakt.
- 2.15 Ten aanzien van de door verzoekster bij de zienswijze overgelegde brieven van Comunidad Judia Sofardi van 14 oktober 2007, overweegt de voorzieningenrechter als volgt. Ter zitting heeft verzoekster verklaard dat zij gedurende de ac-procedure contact heeft opgenomen met de rabijn van de joodse gemeenschap in de Dominicaanse Republiek en dat diegene de brieven naar Nederland heeft gefaxt.

zaaknummer: AWB 07 / 39294 (voorlopige voorziening)
AWB 07 / 39292 (beroep)
AWB 07 / 39295 (vrijheidsontneming)

5

Verweerder heeft per brief van 24 oktober 2007 aangegeven dat geen origineel exemplaar van de brieven voorhanden is. Die informatie van verweerder strookt ook met de verklaring die door verzoekster ter zitting zijn afgelegd. Mede gelet daarop heeft verweerder op grond van verzoeksters verklaringen over het joodse geloof en de joodse gemeenschap kunnen concluderen dat het dusdanig ongeloofwaardig is dat verzoekster deel uitmaakte van de joodse gemeenschap dat aan de inhoud van de brieven van 14 oktober 2007 voorbij kan worden gegaan. Dat op de fax-kopiën van deze brieven het (e-mail)adres, het telefoon - en faxnummer van voormelde organisatie staan vermeld, gelet waarop volgens eiseres dat document als een verificerbare bron kan worden aangemerkt en de authenticiteit ervan kan worden vastgesteld, leidt niet tot een ander oordeel.

- 2.16 Gelet op hetgeen is overwogen bij de rechtsoverwegingen 2.13 tot en met 2.15 en met toepassing van de in C14/3.3 Vc weergegeven maatstaf, heeft verweerder in redelijkheid kunnen concluderen dat het asielaanvraag van verzoekster ongeloofwaardig is.
- 2.17 Verweerder hoefde dus niet uit te gaan van de juistheid van de verklaringen van verzoekster over haar asielaanvraag. Er is daarom geen grond voor het oordeel dat verweerder ten onrechte heeft geconcludeerd dat de aanvraag dus niet is gegrond op omstandigheden die op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b of c, Vw een rechtsgrond voor het verlenen van een verblijfsvergunning asiel vormen.
- 2.18 Verzoekster heeft voorts niet onderbouwd waarom zij in aanmerking dient te komen voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw. Derhalve bestaat evenmin grond voor het oordeel dat zij aannemelijk heeft gemaakt dat zij op die grond in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.
- 2.19 Verzoekster stelling dat de onderhavige ac-procedure niet geschikt is ter beoordeling van de vraag in hoeverre er sprake is van gegronde vrees voor vervolging dan wel schending van artikel 3 EVRM, volgt de voorzieningenrechter niet. Daarbij acht de voorzieningenrechter van belang, dat er geen grond is voor het oordeel dat verweerder niet op basis van de gehoren en binnen het tijdsbestek van de ac-procedure de gerechtvaardigde conclusie heeft kunnen trekken dat verzoeksters asielaanvraag ongeloofwaardig is. Het ter onderbouwing van haar standpunt in het beroepschrift aangehaalde redactionele artikel 'De ac-procedure' van mr. en mr. (verschenen in NAV 2007/2), kan niet leiden tot een ander oordeel.
- 2.20 Het beroep van verzoekster op de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Definitierichtlijn, kan niet slagen. Bij uitspraak van de meervoudige kamer van deze rechtbank en nevenzittingsplaats van 5 juli 2007 (AWB 06/58947) geoordeeld dat de bepalingen van artikel 4 Definitierichtlijn weliswaar onvoorwaardelijk zijn, maar niet voldoende nauwkeurig om er rechtstreekse werking aan toe te kennen. De voorzieningenrechter neemt de overwegingen uit deze uitspraak over en maakt deze tot de zijne.
- 2.21 Gelet op al het vorenstaande, is er geen grond voor het oordeel dat verweerder de aanvraag van verzoekster op ontoereikende gronden heeft afgewezen.
- 2.22 De voorzieningenrechter zal het beroep ongegrond verklaren.

zaaknummer: AWB 07 / 39294 (voorlopige voorziening)
AWB 07 / 39292 (beroep)
AWB 07 / 39295 (vrijheidsontneming)

6

- 2.23 Nu in de hoofdzaak wordt beslist, zal de voorzieningenrechter het verzoek om een voorlopige voorziening afwijzen.
- 2.24 Er is geen grond een van de partijen te veroordelen in de door de andere partij gemaakte proceskosten.

Het beroep tegen de vrijheidsontnemende maatregel

- 2.25 Indien de rechtbank bij het beroep van oordeel is dat de toepassing of tenuitvoerlegging van de maatregel in strijd is met de Vreemdelingenwet 2000 dan wel bij afweging van alle daarbij betrokken belangen in redelijkheid niet gerechtvaardigd is, verklaart zij ingevolge artikel 94, vierde lid, Vw het beroep gegrond. Indien de rechtbank de opheffing van een maatregel strekkende tot vrijheidsontneming beveelt, kan zij ingevolge artikel 106, eerste lid, Vw aan de vreemdeling een vergoeding ten laste van de Staat toekennen.
- 2.26 Ingevolge artikel 6, eerste en tweede lid, Vw kan de vreemdeling aan wie toegang tot Nederland is geweigerd worden verplicht zich op te houden in een door de ambtenaar belast met de grensbewaking aangewezen ruimte of plaats die is beveiligd tegen ongeoorloofd vertrek.
- De rechtbank overweegt als volgt.
- 2.27 De rechtbank ziet geen grond voor het oordeel dat de toepassing of tenuitvoerlegging van de vrijheidsontnemende maatregel in strijd is met de Vreemdelingenwet 2000 dan wel bij afweging van alle daarbij betrokken belangen in redelijkheid niet gerechtvaardigd is.
- 2.28 De rechtbank zal het beroep ongegrond verklaren.
- 2.29 De rechtbank zal het verzoek tot het toekennen van schadevergoeding afwijzen, omdat zij de opheffing van de vrijheidsontnemende maatregel niet zal bevelen.
- 2.30 Er is geen grond een van de partijen te veroordelen in de door de andere partij gemaakte kosten.

3. Beslissing

De voorzieningenrechter:

- 3.1 verklaart het beroep tegen het besluit tot afwijzing van de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning ongegrond;
- 3.2 wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af.

De rechtbank:

- 3.3 verklaart het beroep tegen de vrijheidsontnemende maatregel ongegrond;
- 3.4 wijst het verzoek tot het toekennen van schadevergoeding af.

zaaknummer: AWB 07 / 39294 (voorlopige voorziening)
AWB 07 / 39292 (beroep)
AWB 07 / 39295 (vrijheidsontneming)

7

Deze uitspraak is gedaan door mr. L.M. Kos rechter, tevens voorzieningenrechter, en op 1 november 2007 in het openbaar uitgesproken, in tegenwoordigheid van mr. A.W. Martens, griffier.

Afschrift verzonden op:

- 1 NOV. 2007

Coll: **Rechtsmiddel**

Partijen kunnen tegen deze uitspraak, voor zover deze het beroep tegen het besluit tot afwijzing van de asielaanvraag, het beroep tegen de vrijheidsontnemende maatregel en het verzoek om toekenning van schadevergoeding betreft, hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC, 's-Gravenhage. Het hoger beroep moet ingesteld worden door het indienen van een beroepschrift, dat een of meer grieven bevat, binnen een week na verzending van de uitspraak door de griffier. Bij het beroepschrift moet worden gevoegd een afschrift van deze uitspraak. Tegen deze uitspraak staat, voor zover deze de voorlopige voorziening betreft, geen hoger beroep open.

Voor eensluidend afschrift.
De griffier van de rechtbank te 's-Gravenhage

Rechtbank 's-Gravenhage

nevenzittingsplaats Haarlem
Vreemdelingenkamer

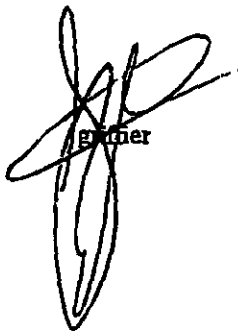
Postadres: postbus 1821, 2003 BR Haarlem

De heer mr. P. Bouman
Noordende 28
5701 SR HelmondBezoekadres
Stationsplein 80
2011 LM Haarlem
Telefoon (023) 888 44 44
Fax (023) 888 37 02
Kortlopende zaken
Fax (023) 888 39 73 / 74
Voorfase
Fax (023) 888 39 76 / 77
ZittingsadministratieOnderdeel
Contactpersoon
Doorkiesnummer(s)
Faxnummer afdeling
Datum
Ons kenmerk
Uw kenmerk
Bijlage(n)
OnderwerpAC Schiphol
mevr M. van der Spoel
(023) 888 39 23
(023) 888 37 02
1 november 2007
procedurenummer 07 / 39294 BEPTDN KOS1 05 MAR2
07/10/04
1
toezending afschrift uitspraakBij beantwoording de
datum en ons kenmerk
vermelden.
Wilt u slechts één zaak
in uw brief behandelen.

Geachte heer,

Hierbij zend ik u een kopie van de uitspraak waarbij op het verzoek om een voorlopige voorziening en het beroep is beslist met toepassing van artikel 8:86 Algemene wet bestuursrecht, alsmede op het beroep tegen de vrijheidsontnemende maatregel.

Hoogachtend,

P. Bouman

PV050

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Nevenzittingsplaats Haarlem

zaaknummer: AWB 06/58947

uitspraak van de meervoudige kamer voor vreemdelingenzaken van 5 juli 2007

in de zaak van:

geboren op . . . van Nigeriaanse nationaliteit, verblijvende in een Opvanglocatie,
eiseres,
gemachtigde: mr. J.C.E. Hofijzer, advocaat te Zaandam,

tegen:

de staatssecretaris van Justitie,
verweerder,
gemachtigde: mr. J.W. Kreumer, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst te
's-Gravenhage.

1. Procesverloop

- 1.1 Eiseres heeft op 28 november 2006 een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Verweerder heeft de aanvraag bij besluit van 2 december 2006 afgewezen. Eiseres heeft tegen het besluit op 3 december 2006 beroep ingesteld.
- 1.2 Eiseres heeft op 3 december 2006 gevraagd een voorlopige voorziening te treffen. Deze voorlopige voorziening is bij uitspraak van 19 december 2006 (AWB 06/58950) door de voorlopige voorzieningenrechter van deze rechtbank en zittingsplaats toegewezen.
- 1.3 Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.
- 1.4 De openbare behandeling van het geschil heeft plaatsgevonden op 16 maart 2007. Eiseres is vertegenwoordigd door haar gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn gemachtigde.

2. Overwegingen

- 2.1 In beroep toetst de rechtbank het bestreden besluit aan de hand van de voorgedragen beroepsgronden op rechtmatigheid en ambtshalve aan voorschriften van openbare orde.

zaaknummer: AWB 06/58947

2

- 2.2 Een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd kan worden verleend op de in artikel 29 Vreemdelingenwet 2000 (Vw) genoemde gronden.
- 2.3 Ingevolge artikel 31 Vw wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Bij de beoordeling worden de in artikel 31, tweede lid, Vw bedoelde omstandigheden betrokken.
- 2.4 Eiseres heeft ter onderbouwing van haar aanvraag het volgende aangevoerd. Eiseres is na het overlijden van haar ouders, rond haar tiende levensjaar, samen met haar broers en zus meegenomen door een vriendin van haar ouders, genaamd . heeft eiseres laten werken in haar restaurant. De broers en zus zijn op een gegeven moment elders naar toe gebracht. Eiseres werd door mishandeld en heeft hier verschillende luttelken aan over gehouden. Ze had geen vrijheid en kwam niet buiten. Ze is op een gegeven moment in contact gekomen met een man, . Deze man had medelijden met eiseres en heeft haar geholpen om naar Nederland te gaan.
- 2.5 Verweerder heeft de aanvraag afgewezen, omdat hij het asielrelaas van eiseres niet geloofwaardig acht nu daar geen positieve overtuigingskracht van uitgaat. Bij zijn oordeel over de geloofwaardigheid van het asielrelaas heeft verweerder betrokken dat eiseres toerekenbaar geen documenten heeft overgelegd ter staving van haar identiteit en nationaliteit. Verweerder is van mening dat het beroep van eiseres op de Richtlijn van de Raad betreffende minimumnormen voor de erkenning en de status van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven van 29 april 2004, 2004/83/EG (de Definitierichtlijn) niet kan slagen nu het Nederlandse beleid inzake de toelating van asielzoekers (in hoofdlijnen) reeds voldoet aan de Definitierichtlijn.
- 2.6 Eiseres heeft hier, verkort weergegeven, het volgende tegen ingebracht. Ingevolge artikel 3:2 Algemene wet bestuursrecht (Awb) was verweerder gehouden om bij de voorbereiding van het bestreden besluit relevante informatie te vergaren. Gelet ook op de extreme leefomstandigheden van eiseres komt hierbij betekenis toe aan het bepaalde in artikel 4 Definitierichtlijn en dan met name de samenwerkingsverplichting die daarin is opgenomen. Aan die verplichting heeft verweerder bij de voorbereiding van het bestreden besluit niet voldaan. Het asielrelaas is wel geloofwaardig en bij de beoordeling daarvan heeft verweerder ten onrechte betrokken dat eiseres geen documenten heeft overgelegd ter staving van haar identiteit en nationaliteit. Gezien haar leefomstandigheden en gebrek aan opleiding kan eiseres niet worden toegerekend dat zij nimmer die documenten heeft aangevraagd, waarbij niet zonder betekenis is dat er in Nigeria geen identificatieplicht bestaat. Haar vertrek uit Nigeria kon eiseres niet voorzien en is door een derde geregeld, zodat niet van haar verwacht kan worden dat zij een paspoort had aangevraagd voordat zij haar land van herkomst verliet. De kosten voor het aanvragen van een dergelijk document had eiseres ook niet kunnen dragen. Eiseres heeft gesteld in aanmerking te komen voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a dan wel b, dan wel c, Vw. Ook heeft zij zich beroepen op artikel 4 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

zaaknummer: AWB 06/58947

3

De rechtbank overweegt als volgt.

- 2.7 De rechtbank zal allereerst beoordelen of eiseres zich kan beroepen op de door haar ingeroepen bepalingen van artikel 4 van de Definitierichtlijn.
- 2.8 Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJEG) kunnen particulieren zich voor de nationale rechter tegenover een lidstaat op bepalingen van een richtlijn beroepen in alle gevallen wanneer de lidstaat hetzij heeft verzuimd de richtlijn binnen de termijn in nationaal recht om te zetten, hetzij dit op onjuiste wijze heeft gedaan en die bepalingen inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn.
- 2.9 De rechtbank stelt vast dat er ten tijde van het bestreden besluit nog geen aanpassingen van de Vw en/of het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) hebben plaatsgevonden ter implementatie van de Definitierichtlijn, terwijl de implementatietermijn van die richtlijn reeds op 10 oktober 2006 is verstreken. Verweerder heeft derhalve verzuimd de richtlijn binnen de termijn in nationaal recht om te zetten.
- 2.10 Artikel 4 van de Definitierichtlijn luidt - voor zover ingeroepen - als volgt.

1.(....) De lidstaat heeft tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

2. De in lid 1 bedoelde elementen bestaan in de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie in het bezit van de verzoeker over zijn leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, identiteit, nationaliteit(en), land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes, identiteits- en reisdocumenten en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

(...)

5. Wanneer lidstaten het beginsel toepassen, volgens welk het de taak van de verzoeker is zijn verzoek om internationale bescherming te staven, wordt de verzoeker ondanks het eventuele ontbreken van bewijsmateriaal voor een aantal van de verklaringen van de verzoeker, geloofwaardig geacht en wordt hem het voordeel van de twijfel gegund, wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn overgelegd, of er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere relevante elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met beschikbare algemene en specifieke informatie die relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, tenzij hij goede redenen kan aanvoeren waarom hij dit heeft nagelaten, en*
- e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.*

- 2.11 De rechtbank is van oordeel dat voormelde bepalingen van artikel 4 Definitierichtlijn weliswaar onvoorwaardelijk zijn, maar niet voldoende nauwkeurig om er rechtstreekse werking aan toe te kennen. Voor dat oordeel is het volgende redengevend.

zaaknummer: AWB 06/58947

4

2.12 De bepalingen uit de richtlijn zijn bedoeld als minimumnormen. De ingeroepen bepalingen van artikel 4 Definitierichtlijn bevatten (procedurele) normen ten aanzien van het verstrekken door de vreemdeling en het vergaren door de lidstaat van gegevens die de asielaanvraag staven, alsmede de beoordeling van die gegevens.

2.13 Onvoldoende duidelijk is waartoe het bepaalde in de tweede volzin van artikel 4, eerste lid, Definitierichtlijn de lidstaat en de vreemdeling verplichten. Daarbij wijst de rechtbank in de eerste plaats op het verschil in bewoordingen tussen de verschillende Europese taalversies van deze volzin.

2.14 In de Engelse versie van de Definitierichtlijn staat: *"In co-operation with the applicant it is the duty of the Member State to assess the relevant elements of the application"*.

In de Franse tekst staat: *"il appartient à l'État membre d'évaluer, en coopération avec le demandeur, les éléments pertinents de la demande"*.

In de Duitse tekst wordt vermeld: *"Es ist Pflicht des Mitgliedstaats, unter Mitwirkung des Antragstellers die für den Antrag Maßgeblichen Anhaltspunkte zu prüfen"*.

In de Spaanse tekst staat: *"Los Estados miembros tendrán el deber de valorar, con la cooperación del solicitante, los elementos pertinentes de la solicitud"*.

2.15 Ofschoon uit alle voormelde taalversies spreekt dat de lidstaat verplicht is om de relevante elementen van de asielaanvraag te beoordelen, is onduidelijk of dat dient te gebeuren in samenwerking met de verzoeker of dat de verzoeker gehouden is daaraan zijn medewerking te verlenen. Zowel de Franse, Spaanse als de Duitse tekst wijzen in de richting van de laatste interpretatie, terwijl zowel de Nederlandse als Engelse tekst meer in de richting van de eerste interpretatie wijzen. Daar komt bij dat uit geen van de vermelde taalversies voldoende duidelijk naar voren komt waartoe de samenwerking bij de beoordeling van de relevante elementen dan wel de verplichting tot medewerking daaraan de lidstaat dan wel de verzoeker precies verplicht. Naar het oordeel van de rechtbank, behoeft artikel 4, eerste lid, tweede volzin, Definitierichtlijn nadere uitwerking alvorens die bepaling rechtstreeks toepasbaar is.

2.16 Artikel 4, vijfde lid, Definitierichtlijn bevat bepalingen die zien op de bewijslastverdeling tussen lidstaat en verzoeker. Ten aanzien van dit artikellid merkt de rechtbank allereerst op dat de Nederlandse vertaling zodanig afwijkt van de vertalingen in alle andere hierboven genoemde talen, dat de rechtbank bij de bespreking uit gaat van de overige taalversies. Vertaald naar het Nederlands wordt in de aanhef van artikel 4, vijfde lid, Definitierichtlijn bepaald dat wanneer de lidstaten het beginsel toepassen volgens welke het de taak van de verzoeker is zijn verzoek om internationale bescherming te staven en de vreemdeling niet alle aspecten van zijn verklaringen met documenten of ander bewijs kan staven er dan onder bepaalde voorwaarden geen verdere bevestiging van die aspecten nodig is. De rechtbank is van oordeel dat de in artikel 4, vijfde lid, a tot en met e, Definitierichtlijn genoemde voorwaarden onvoldoende nauwkeurig zijn om aan het bepaalde in dit artikellid van de Definitierichtlijn rechtstreekse werking toe te kennen. De in de voorwaarden gebezigde termen als 'oprechte inspanning', 'bevredigende verklaring', 'zo spoedig mogelijk' en 'in grote lijnen' zijn onvoldoende concreet en behoeven nadere uitwerking alvorens het bepaalde in artikel 4, vijfde lid, Definitierichtlijn rechtstreeks toepasbaar is.

zaaknummer: AWB 06/58947

5

- 2.17. Gelet op het oordeel van de rechtbank dat de ingeroepen bepalingen van artikel 4 Definitierichtlijn nadere uitwerking behoeven alvorens de in die bepalingen vervatte normen rechtstreeks toepasbaar zijn, ziet de rechtbank evenmin mogelijkheid om het Nederlands nationale recht uit te leggen conform bedoelde bepalingen. De rechtbank acht het de taak van de nationale wetgever om aan de in die bepalingen van de Definitierichtlijn vervatte minimumnormen nadere invulling te geven.
- 2.18. Vervolgens zal de rechtbank bezien of het bestreden besluit, beoordeeld naar nationaal recht, stand kan houden.
- 2.19. In het licht van de ingevolge artikel 31, eerste lid, Vw op de vreemdeling rustende verplichting om aannemelijk te maken dat zijn of haar aanvraag is gegrond op omstandigheden die een rechtsgrond vormen voor verlening van een verblijfsvergunning asiel, ziet de rechtbank geen grond voor het oordeel dat verweerder het bestreden besluit niet met de vereiste zorgvuldigheid heeft voorbereid.
- 2.20. Verweerder heeft in het bestreden besluit aan eiseres artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw tegengeworpen.
- 2.21. Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw wordt bij het onderzoek naar de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.
- 2.22. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat niet aan haar is toe te rekenen dat zij bij haar aanvraag geen documenten heeft overgelegd ter staving van haar identiteit en nationaliteit. Daarbij is van belang dat niet gesteld is en uit het relaas van eiseres ook niet blijkt dat zij zich ten tijde van haar vertrek in een acute vluchtsituatie bevond. Gelet op haar leeftijd ten tijde van haar vertrek, 26 jaar, mocht van eiseres worden verwacht dat zij, alvorens te vluchten, het belang van het aanvragen en meenemen van documenten ter staving van haar identiteit en nationaliteit in zou zien. Dat eiseres dergelijke documenten in haar land van herkomst niet nodig had maakt dat niet anders. De stellingen van eiseres dat haar reis door een derde is geregeld en dat zij het aanvragen van documenten niet kon betalen, kunnen, gelet op de op de vreemdeling rustende verantwoordelijkheid zijn of haar aanvraag met zoveel mogelijk documenten te staven, niet leiden tot een ander oordeel. Verweerder heeft derhalve de omstandigheid als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw bij het onderzoek naar de aanvraag van eiseres kunnen betrekken.
- 2.23. Indien sprake is van een omstandigheid als genoemd in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw mogen op grond van C1/3.2.3 Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc) in het relaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Van het relaas moet dan - om nog geloofwaardig geacht te worden - een positieve overtuigingskracht uitgaan.
- 2.24. Verweerder heeft zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat van het asielaanvraag van eiseres geen positieve overtuigingskracht uitgaat. Voor dat oordeel is

zaaknummer: AWB 06/58947

6

redengevend dat verweerder heeft kunnen concluderen dat eiseres vage en summiere verklaringen heeft afgelegd omtrent de dood van haar ouders en haar leefomgeving en dat zij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent haar werk op de markt en of zij nu wel of niet in het bezit was van een sleutel van het restaurant waarin zij zou hebben gewerkt. Daarbij acht de rechtbank van belang dat verweerder bij de beoordeling van de verklaringen van eiseres haar gestelde achtergrond en leefomstandigheden in ogenschouw heeft genomen. Die omstandigheden heeft verweerder een onvoldoende verklaring voor de genoemde vage, summiere dan wel tegenstrijdigheden geachte verklaringen kunnen vinden. Dat eiseres in de correcties en aanvullingen op het gelijktijdig met het voornemen toegezonden rapport van het nader gehoor haar verklaringen op sommige onderdelen enigszins heeft bijgesteld leidt niet tot een ander oordeel.

- 2.25 Uit het voorgaande volgt dat verweerder het asielrelaas met toepassing van de in Vc C1/3.2.3 neergelegde maatstaf ongeloofwaardig heeft kunnen achten. Derhalve heeft eiseres niet aannemelijk gemaakt dat zij in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b dan wel c, Vw.
- 2.26 Nu verweerder het asielrelaas van eiseres ongeloofwaardig heeft kunnen achten, kan ook het beroep van eiseres op artikel 4 EVRM, op grond van welke bepaling niemand in slavernij of in dienstbaarheid mag worden gehouden, niet slagen.
- 2.27 De rechtbank zal het beroep ongegrond verklaren.
- 2.28 Er is geen grond een van de partijen te veroordelen in de door de andere partij gemaakte proceskosten.

zaaknummer: AWB 06/58947

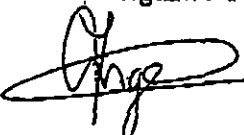
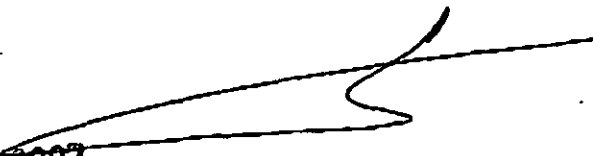
7

3. Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. L.M. Kos, voorzitter, en mrs. M.C.C. van de Schepop en O.L.H.W.I. Korte, leden van de meervoudige kamer voor vreemdelingenzaken, en uitgesproken in het openbaar op 5 juli 2007, in tegenwoordigheid van mr. J.E. Engelhart als griffier.

afschrift verzonden op:Coll: 09 JULI 2007 **Rechtsmiddel**

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC, 's-Gravenhage. Het hoger beroep moet ingesteld worden door het indienen van een beroepschrift, dat een of meer grieven bevat, binnen vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Bij het beroepschrift moet worden gevoegd een afschrift van deze uitspraak.

BOUMAN

ADVOCATEN

mr P. Bouman*
mr N.A.P. Heesterbeek
mr M.P. Ufkes

Noordende 28
5701 SR Helmond
tel 0492 527080
fax 0492 527745

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
6565	B - 5 NOV 2007
ZAAKNR. 200707689/1/2	
AAN: V32	
BEHANDELD: DD:	PAR:

T E L E F A X

AAN : Raad voor State

ONDERWERP : Hoger Beroep

Procedurenummer : 07 / 39294 BEPTDN KOS1 05 MAR2

Naam :
Geboortedatum :
Nationaliteit : Dominicaanse
Dossiernummer : 0710.12.0221
V-nummer :

DOSSIERNUMMER : 07/10/04

FAX NUMMER : 070-3651380

DATUM : 5 november 2007

VAN : mr P. Bouman

Bouman cs Advocaten
Noordende 28 5701 SR Helmond
tel 0492-527080 fax 0492-527745

Bij het onderhavige Hoger Beroep worden de navolgende stukken in kopie overgelegd:

- bestreden uitspraak d.d. 1 november 2007
- kopie schrijven Amnesty International d.d. 19.04.2007

Indien niet alle pagina's worden ontvangen,
wordt u verzocht telefonisch contact op te nemen.

Aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag dat terzake door de beroepsaansprakelijkheidsverzekeraar wordt uitbetaald.
Beroepsaansprakelijkheid is verzekerd als voorgeschreven door de Nederlandse Orde van Advocaten.
Bouman c.s. Advocaten bv, Kamer van Koophandel Eindhoven nr 17129919 www.boumancsadvocatenbv.com

5. NOV. 2007 15:33

BOUMAN ADVOCATEN CS

NR. 3108

P. 2

BOUMAN

ADVOCATEN

mr P. Bouman*
mr N.A.P. Heesterbeek
mr M.P. Ufkes

Noordende 28
5701 SR Helmond
tel 0492 527080
fax 0492 527745

alsmede per fax
Aan de Afdeling Bestuursrechtspraak
Raad van State
Postbus 16113
2500 BC 's-GRAVENHAGE

Helmond 5 november 2007
Inzake / Staat
Uw ref. 07 / 39294 BEPTDN KOS1 05 MAR2
Onze ref. 07/10/04

Naam :
Geboortedatum :
Nationaliteit : Dominicaanse
Dossiernummer : 0710.12.0221
V-nummer :

Hoogedelgestreng College,

Mevrouw _____, verblijvende te _____, in het grenshospitium Tafelbergweg 10 te dezer zake woonplaats kiezende te Helmond aan het Noordende 28, ten kantore van mr P. Bouman, advocaat en procureur, die ten deze verklaart bepaaldelijk door haar gevolmachtigd te zijn tot ondertekening en indiening van het onderhavige beroepschrift stelt in de hoedanigheid van gemachtigde Hoger Beroep in tegen de uitspraak van de rechtbank te Haarlem d.d. 1 november 2007, verzonden d.d. 1 november 2007 onder registratienummer Awb 07/39294 waarbij de rechtbank als volgt heeft beslist:

"Verklaart het beroep ongegrond".

Appellante kan zich met vermelde uitspraak niet verenigen en voert tegen vermelde uitspraak de navolgende grieven aan:

Grief 1 Ten onrechte wordt door de voorzieningenrechter overwogen dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen concluderen dat verzoekster niet-geloofwaardig heeft gemaakt dat zij op enigerlei wijze betrokken is bij het Joodse geloof of de Joodse (geloofs-)gemeenschap.

-1-

Aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag dat terzake door de beroepsaansprakelijkheidsverzekeraar wordt uitbetaald.
Beroepsaansprakelijkheid is verzekerd als voorgeschreven door de Nederlandse Orde van Advocaten.
Bouman c.s. Advocaten bv, Kamer van Koophandel Eindhoven nr 17129919 www.boumancsadvocatenbv.com

In dit kader overweegt de rechtbank voorts ten onrechte dat: "het standpunt van verzoekster in het beroepschrift dat verweerder voormelde conclusie niet heeft kunnen trekken omdat de cursus die verzoekster heeft gevolgd niet een intensieve cursus was en verweerder zich een oordeel had moeten vormen omtrent de inhoud van de gevolgde cursus, kan aan voormeld oordeel niet afdoen";

Appellante is van mening dat de voorzieningenrechter bij bovenstaand oordeel over het hoofd heeft gezien dat verweerder haar onderzoeksplicht aangaande de verklaringen van appellante in het algemeen en met betrekking tot het Joodse geloof en de gevolgde "cursus" in het bijzonder heeft verzaakt.

Ad grief 1:

Appellante heeft in haar verweerschrift voldoende gemotiveerd aangetoond waarom zij niet (geheel) juist heeft kunnen beantwoorden de vragen over het Joodse geloof.

Ook heeft de rechtbank over het hoofd gezien dat verweerder zich nader had dienen te informeren over de inhoud en de omstandigheden waaronder de "cursus" heeft plaatsgevonden.

Appellante geeft aan dat zij heeft voldaan aan haar verplichting om feiten in te brengen ter staving van haar asielaanvraag en deze feiten, voor zover mogelijk, aannemelijk heeft gemaakt.

Daarbij moet in ogenschouw worden genomen dat voorgaande voor asielzoekers en vluchtelingen bijzonder moeilijk is, gezien de bewijsnood waarin vluchtelingen, zoals appellante, verkeren.

Daarom geeft appellante aan dat verweerder de plicht heeft om verder te gaan met het vaststellen en beoordelen van de relevante feiten indien de asielzoeker/vluchteling heeft gedaan wat van haar redelijkerwijs gevergd kan worden.

Appellante geeft aan dat zij in dit kader redelijkerwijs gedaan heeft wat van haar gevergd kan worden en dat van verweerder derhalve kan worden geëist dat zij appellante begeleidt bij het leveren van bewijs.

Deze gehoudenheid van verweerder om appellante te helpen bij het vergaren van bewijs is onder meer gebaseerd op het uitgangspunt dat verweerder het algemeen belang behartigd.

Dat algemeen belang omvat ook de naleving van de fundamentele normen zoals artikel 33, lid 1 Vluchtelingenverdrag en artikel 3 EVRM.

Tevens wordt door appellante aangegeven dat uit de onderzoeksplicht van verweerder voortvloeit dat aan appellante voldoende kans wordt gegeven om aan haar informatieplicht te voldoen.

Met andere woorden: er moet appellante een reële mogelijkheid worden geboden alsnog bewijs te leveren, in de onderhavige gevoerde AC-procedure is dat niet het geval geweest.

Door de voorzieningenrechter is bovenstaande ten onrechte over het hoofd gezien.

Grief 2 Ten onrechte wordt door de voorzieningenrechter geoordeeld dat: "verzoeksters stelling dat de onderhavige AC-procedure niet geschikt is ter beoordeling van de vraag in hoeverre er sprake is van gegronde vrees voor vervolging danwel schending van artikel 3 EVRM volgt de voorzieningenrechter niet";

Ad grief 2:

Zoals hierboven al aangegeven, dient verweerder appellante voldoende kans te geven aan haar informatieplicht te voldoen en haar de mogelijkheid tot herstel van verzuim te bieden.

Hieruit volgt onder meer dat, nu verweerder van mening is dat appellante incompleet danwel ontoereikend bewijs heeft geleverd, verweerder appellante in de gelegenheid dient te stellen de ontbrekende gegevens aan te vullen.

Appellante geeft aan dat de in haar zaak gevoerde AC-procedure, gelet op de complexiteit van de zaak en de ingewikkeldheid van het vergaren van materiaal, appellante te weinig mogelijkheden heeft verschaft om aan haar informatieplicht te voldoen.

Bovenstaande klemmt te meer nu, door de korte termijnen van de AC-Procedure appellante onvoldoende mogelijkheden heeft gekregen om bewijs te vergaren, verweerder zich blootstelt aan het risico dat terugsturing van appellante naar haar land van herkomst in strijd komt met artikel 3 EVRM.

Appellante stelt zich op het standpunt dat artikel 3 EVRM een absoluut gebod inhoudt waarvoor nationale procedurele bepalingen dienen te wijken.

Nu in het onderhavige geval appellante onvoldoende mogelijkheden heeft gekregen ter onderbouwing van haar asielrelaas voorziet artikel 3 EVRM erin dat appellante voor alsnog niet wordt uitgezet en dat haar procedure voortgezet dient te worden in een "open OC" waarbij vervolgens voldoende zorgvuldig kan worden nagegaan of er inderdaad sprake is van een schending ex artikel 3 EVRM.

Derhalve is appellante dan ook van mening dat de voorzieningenrechter ten onrechte oordeelt dat het aangehaalde artikel in haar beroepschrift "de AC-procedure" van mr. [naam] en mr. [naam] (verschenen in NAV 2007/2)" niet kan leiden tot een ander oordeel.

Ten onrechte wordt door de voorzieningenrechter met bovenstaande geen rekening gehouden.

Grief 3 De voorzieningenrechter overweegt ten onrechte dat:
"Er geen grond is voor het oordeel dat verweerder niet op basis van de gehoren en binnen het tijdsbestek van de AC-procedure de gerechtvaardigde conclusie heeft kunnen trekken dat verzoeksters asielrelaas ongelooftwaardig is";

Ad grief 3:

Zoals appellante hierboven en in haar beroepschrift heeft aangegeven, is "het tijdsbestek van de AC-procedure" de oorzaak van appellantes vermeende ongelooftwaardige asielrelaas.

Door de voorzieningenrechter wordt oorzaak en gevolg hier door elkaar gehaald.

Er dient immers in eerste instantie in casu een voldoende zorgvuldige procedure te zijn voor het vergaren van bewijsmateriaal alvorens een voldoende zorgvuldig onderbouwd standpunt kan worden gegeven omtrent de al dan niet geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Bovengenoemde overweging van de voorzieningenrechter dient dan ook als inconsistent te worden aangemerkt.

Grief 4 Ten onrechte oordeelt de voorzieningenrechter dat:
"het beroep van verzoekster op de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de definitierichtlijn niet (kan) slagen";

Ad grief 4:

Appellante is van mening dat de bepalingen van artikel 4 Definitierichtlijn 2004/83/EG (met uitzondering van artikel 4, lid 1, eerste zin) onvoorwaardelijk maar tevens ook voldoende nauwkeurig omschreven zijn zodat aan genoemd artikel rechtstreekse werking kan worden toegekend.

Artikel 4 lid 1 van de richtlijn gebiedt lidstaten om de relevante "elementen" van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

Lid 2 van artikel 4 geeft aan om welke "elementen" het in artikel 4 lid gaat.

Dit betreft de volgende "elementen":

- verklaringen of documenten omtrent onder andere de persoon, identiteit, achtergrond, nationaliteit, reisroute én redenen voor het asielverzoek.

Appellante geeft aan dat in deze van belang is dat artikel 4 lid 1, tweede volzin, van de richtlijn spreekt over de plicht tot samenwerking tussen de lidstaat en de asielzoeker waar het gaat om de beoordeling van de relevante "elementen" en dat deze elementen ook met zoveel woorden genoemd zijn. Derhalve laten deze bewoordingen niets aan duidelijkheid te wensen over.

Appellante merkt verder op dat de samenwerkingsplicht voldoende concreet is. Zij geeft aan dat voldoende duidelijk naar voren komt waartoe de samenwerking bij de beoordeling van de relevante elementen de lidstaat verplicht.

Immers, appellante geeft aan dat de samenwerkingsplicht uit artikel 4 lid 1 en lid 2 van de richtlijn een uitwerking is van paragraaf 195 en verder van het UNHCR Handbook.

Daaruit volgt dat de samenwerkingsplicht de staat verplicht een actieve houding in te nemen en in voorkomende gevallen als het onderhavige verplicht tot het verzamelen van bewijs (zie § 196).

Tevens moet de staat rekening houden met het feit dat de asielzoeker niet het volledige asielrelaas vertelt (§ 198 Handbook UNHCR) en dat meer interviews nodig kunnen zijn om tegenstrijdigheden of verkeerd weergegeven feiten uit de weg te ruimen.

Op deze punten mag een asielzoeker dan ook om een zorgvuldig, niet door zeer korte termijnen beperkt, onderzoek door de betreffende staat eisen.

Op grond van het Handbook heeft de asielzoeker ook de plicht samen te werken met de staat en tijdig te reageren op verzoeken om informatie.

Hoewel interpretabel, zoals bij de meeste regelgevingen het geval is, gaat het bij artikel 4 van de richtlijn en met name bij de samenwerkingsplicht uit artikel 4 lid 1, tweede volzin van de definitierichtlijn om begrippen uit het vluchtelingenrecht, met name uit het UNHCR Handbook, die voldoende concreet kunnen worden geacht.

Derhalve kan worden gesteld dat de plichten die voor de lidstaten uit artikel 4 en met name uit artikel 4 lid 1, tweede volzin van de richtlijn volgen rechtstreekse werking hebben.

Appellante is van mening dat de samenwerkingsplicht uit artikel 4 lid 1, tweede volzin van de Definitierichtlijn op dit moment niet danwel onvoldoende in de Nederlandse wetgeving is neergelegd.

Zij verwijst daarvoor naar de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp van de wijziging van de Vreemdelingenwet 2000 ter implementatie van de richtlijn 2004/83/EG (Tweede Kamer, 2006-2007, 30925 nummer 3) waarin op pagina 12 van de memorie wordt overwogen "weliswaar zijn veel van de vereisten in deze richtlijnartikelen terug te voeren op de algemene bepalingen van artikel 3:2 en 3:4 Awb en vaste jurisprudentie, maar specifieke bepalingen ontbreken".

Ook in bovengenoemd wetsvoorstel 30925 ontbreekt voldoende contreet geformuleerde bepalingen welke gericht zijn op implementatie van de samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4 lid 1, tweede volzin van de richtlijn.

Met name, hetgeen voor onderhavige zaak van belang is, worden er geen nadere bepalingen voorgesteld die de plicht tot samenwerking in de "ac-procedure" waarborgen. Aangezien immers de plicht tot samenwerking in de context van de 48-uurs procedure onder druk komt te staan daar waar de asielzoeker slechts enkele uren heeft om te reageren op een voornemen en na afwijzing geen opvang meer krijgt. Appellante verwijst hier naar de hier bijgevoegde brief van Amnesty International d.d. 19 april 2007 met toelichting en tevens verwijst appellante hier naar de brief van VluchtelingenWerk bij de brief van Amnesty International (bijlage 1).

Samenvattend stelt appellante zich op het standpunt dat de Definitierichtlijn 2004/83/EG onderdeel uitmaakt van het recht waaraan de voorzieningenrechter de beoordeling van de feiten en omstandigheden door de Staat had moeten toetsen. Tevens betoogt zij dat de verplichtingen opgelegd aan verweerder ex artikel 4 van de Definitierichtlijn rechtstreekse werking hebben, omdat zij als begrippen van het Vluchtelingenrecht voldoende duidelijk en bovendien onvoorwaardelijk zijn.

Appellante wijst erop dat een nationale rechter, zoals de voorzieningenrechter in onderhavige zaak, zich actief dient op te stellen bij de toetsing aan artikel 4 van de Definitierichtlijn, uitgaande van de uitgangspunten die het Hof van Justitie in uitspraak C 540/03 heeft geformuleerd en er bovendien van uitgaande dat waar EG-normen worden toegepast deze op grond van artikel 63 EG-Verdrag in overeenstemming moeten zijn met het Vluchtelingenverdrag en andere relevante verdragen.

Mocht u als Hoger beroepsinstantie niet meegaan in bovenstaande overwegingen van appellante aangaande artikel 4 en met name artikel 4 lid 1, tweede volzin van de Definitierichtlijn, stelt appellante zich op het standpunt dat het Europese Hof van Justitie nadere uitleg dient te geven omtrent de rechtstreekse werking van artikel 4 lid 1, met name artikel 4 lid 1 tweede volzin en dat u derhalve ter definitieve beslechting van bovengenoemde interpretatievraag aan het Europese Hof van Justitie een prejudiciële vraag dient te stellen in voorgaande zin.

Bij het onderhavige Hoger Beroep worden de navolgende stukken in kopie overgelegd:

- bestreden uitspraak d.d. 1 november 2007
- kopie brief Amnesty International d.d. 19 april 2007 met toelichting en bijlage.

Gelet op het vorenstaande verzoek ik u namens appellante dit Hoger Beroep gegrond te verklaren en de bestreden uitspraak te vernietigen en te bepalen dat aan appellante een verblijfsvergunning asiel wordt verleend, met veroordeling van rweerder in de kosten die appellante in verband met de behandeling van dit Hoger Beroep redelijkerwijs heeft moeten maken.

Helmond, 5 november 2007

P. Bouman
gemachtigde

